

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 8. Utkommer hvarje Söndag. **Göteborg den 22 Februari 1857.** Pris för år: **6 R:dr 32 sk. B:co.** XI årgången.

M. D. Auguste, archevêque de Sens

MARIE DOMINIQUE

Erkebiskop

Född d. 4 April 1792.

AUGUSTE SIBOUR

af Paris.

Död d. 3 Januari 1857.

M. D. A. Sibour,

Erkebiskop af Paris.

† den 3 Januari 1857.

Det kan icke vara vår afsigt att ledsaga den olycklige prelatens välträffade porträtt med en detaljerad berättelse om det grymma nidingsdåd, som i förtid bortryckte denne vördige själaherda från sitt kall och välsignelserika verkningskrets; ty alla tidningar ha redan från det ögonblick brottet skedde upprullat denna fasansfulla målning för framtidens ögon; vi hafva sett mördaren stöta dolken i sitt offers hjerta, vi följde det högtidliga liktåget, som ledsagade den mördade från det erkebiskopliga palatset till griften i Notre-Dame, vi erforo ur mördarens sjelfförsvär, huru förfärlig fanatismens magt är till och med i våra upplysta tider.

Jean Louis Verger var namnet på den mördare, hvars brottsliga hand ty värr var ett alltför skickligt verktyg för hans hämndglödande själ. Afsatt från sitt embete som prest, belastad med interdict, hade han förgäves af erkebiskopen väntat och fordrat en mildrande ändring i sin belägenhet; bedragen i denna sin förväntan, mördade han den förmodade fienden i kyrkan St. Etienne du Mont, i det ögonblick, då denne ämnade inträda i sakristian.

Erkebiskopen af Paris, Marie Dominique Auguste Sibour, född i St. Paul-Trois-Châteaux den 4 April 1792, verkade som andlig på olika ställen, i alltid högre em-

beten, ända tills 1848, då han efter msgr. Affres död hedrades med erkebiskopsdömet af Paris.

Den 3 Januari, den dag på hvilken den heliga Genovevas fest skulle öppnas i kyrkan St. Etienne du Mont, blef erkebiskopens dödsdag. — På St. Etiennes andliges ansökan har hans hjerta blifvit återbragdt till denna kyrka, hvarest han under utöfvandet af sitt kall så sorgligt slöt sin bana. Som vi redan anmärkt blef hans lik högtidligen bisatt den 10 Januar i Notre-Dame-kyrkan, i den grift, som sedan Napoleon I, som lät bygga densamma, har blifvit erkebiskoparnes af Paris begrafningsplats.

Kyrkan förlorade i erkebiskop Sibour en af sina trognaste tjenare, de behöfvande en välgörare, som icke nöjde sig med att blott i ord utdela kyrkans välsignelse, utan äfven i handling visade sina nödställda medmenniskor deltagande och hjälp.

Kejsar Napoleon III värderade såväl hans karakter som hans andliga gåfvor och visade honom sitt förtroende genom viktiga uppdrag.

Dödsmissor anordnades för den mördade och presterskapet i Paris valfärdade nio dagar till kyrkan St. Etienne, för att bedja för hans själaro.

I erkebiskop Sibours karakter voro fördragsamhet och människokärlek framstående egenskaper. Ett innerligt införlifvande med christendomen, förenadt med mycken insigt och värdighet, gjorde honom

förtjent af sitt höga embete, hvilket han förvaltade med allvarlig samvetsgrannhet.

Dairi, Japans andliga öfverhufvud.

Japan regeras af Kubo, ett verdsligt öfverhufvud, i en ärtlig furstes (kajsarens) person, som bebor staden Jeddo på ön Nippon. Men jemte denne kajsare ådrager sig i detta land ännu en annan personlighet den offentliga uppmärksamheten, nemligen Dairi, Japans andliga öfverhufvud eller påfve, hvilken till och med står, hvad den yttre formen angår, öfver den verdslige herrskaren. Han betraktas som en gud på jorden; allt, hvad han vidrör är heligt; han dör icke, utan förnyar då och då sin själ. Dairi bebor staden Kio eller Miako, näst Jeddo i japanska riket den största stad, som räknar vida öfver 500,000 invånare. Han har här ett praktfullt palats; hans hof består af 22,000 prester, som förrätta tjenstgöringen i denna ofantliga stads 4000 tempel. Han är skild från folket genom den strängaste etikett, ja det är till och med en hvar vid dödsstraff förbjudet, att under hans listid uttala hans egentliga namn. Han får aldrig visa sig offentligt för folket och utom hans hofstat och den verdslige kejsarens högsta embetsmän, har ingen tillträde till honom. Blott en gång hvarje år går han i ett galleri, hvars golf är försedt med öppningar, så att man kan

TORNVÄKTARENS DOTTER.

HISTORISK NOVELL.

AF

Luitpold Baumblatt.

(Forts. fr. N:o 7.)

redje Pingstmorgonens sol uppsteg och belyste Speyer så, som den aldrig lyst sedan Konnerkonungens blodiga eröfringståg. I morgongryningen skramlade trummorna genom de nästan ödsliga gatorna och kallade soldaterna ut ur husen. De samlade sig på domkyrkoplatsen, stodo i rad och led och lågade dertill under trumslag och musik ut ur staden till ett fältlager. Tillika antyddes de få kvarvarande borgarna att skyndsamligen begifva sig ut ur staden, såvida de icke ville onkomma i lägorna. Med hjertan, som nästan ville brista af onämbart vemod, gingo de ur sina hus och närmade sig stadsporten med vacklande steg. Deras gång liknade gången till Rabenstein, och när de träffade hvarandra på gatorna, tog hvar och en ett så sorgligt afsked, som om det gällde för lifvet. Blott Erdman var ännu med sina tjugofyra mordbrännare i det biskopliga palatset.

Nu talade han några häftiga ord med dem och fördelte dem, som förödelsens bndbärare, åt de olika stadsquarteren. De smögo sig genom den menniskotoma staden; intet ljud hördes, utom deras förstörande steg, och som nattliga spöken gingo de genom gatorna och lade brandfacklorna i husen. Snart uppladdrade flammorna från flere hus på en gång och spridde sig med blixstens snabbhet från gata till gata. Djup stillhet herrskade öfver staden; ej en fläkt rörde sig. Natten hade nedsänkt sig, ännu mörkare genom de uppstigande rökmolnen, som betäckte

staden. I rummen glimmade det hela natten, tyst förbärjande, och blott här och der uppsteg en eldpelare, lyste klart genom qualmet och förkunnade franska lägret om det sataniska verkets framgång.

Solen stod åter öfver Odenskogen, lyste med sorglig glans genom den ofantliga röken, som steg upp mot Haardt-berget i så mäktiga pelare, att den lik dystra moln betäckte himmeln, och i morgonsolen glimmade ännu elden ur ruinerna.

Här låg framför ett brinnande hus en man, som af en nedstörtande bjelke hade blifvit så skadad, att han ej förmådde stiga upp. Bredvid honom stod hans hustru, som vridande händerna bad de fram- och tillbakspringande mordbrännarna bistå henne att bringa bort den olycklige. Men de uslingarna begabbade henne och skyndade till plundring.

— Gå, Ursula, — sade den döende, — rädda ditt lif! med mig är det ändå förbi.

Knappt hade han uttalat dessa ord, förrän en flicka, som bar åtskilliga dyrbarheter, kom uppåt gatan. Det var tornväktarens dotter, som gick tillsammans med borgmästaren; dessa två hade stannat i staden så länge de

se hans fötter, och när han inom området af sitt ofantliga, välbefästade palats, uti hvilket han dessutom bevakas af en Kubos tjänsteman, vill hemta frisk luft, åläggas alla genom en signal att aflägsna sig, innan de andlige bärarne taga honom på sina skuldror; ty aldrig får han vidröra jorden. Dairis slägt utdör aldrig, ty hans familj är utan all ända; har han inga barn, så sänder himlen ett, det vill säga, man finner ett (vanligen ett barn, som man utväljer ur en af rikets förnämsta familjer) under ett af träden vid hans palats. Han har tre ministrar och kan taga nio gånger nio hustrur; hans kläder kunna blott förfärdigas af en ren mö och hans mat serveras honom för hvarje gång på nya kärll, hvilka sönderslås efter måltiden. Den 1:ste Juli 1856 blef den hittillsvarande Dairi sjuk; följande dagen blef den sjukets tillstånd mycket betänkligt och den 3:dje insåg man, att döden icke skulle länge uteblifva. Nu spridde sig presterna i templet och förkunnade folken, att Dairi hade satt sig i förbindelse med himmelens sju stora gudar och att hans själ skulle förnyas i Tea-Sio-Dai-T. ins (den förnämste af dessa gudar) barm. Härefter följde böner, och då dessa voro slutade, förklarade presterna, att nu stode tillträdet till Dairis palats öppet för folket, som nu kunde få skåda sin påfve. Folket strömmade i massa till palatset. Dairi hvilade på en paradsäng, han var klädd i en hvit tunik och ett slags genomskinlig gasmask, som slöt sig tätt till huden, betäckte an-

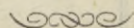
sigtet. Presterna utströdde väluktande kryddor och bådö med hög röst. Han dog den 5:te Juli klockan 9 på morgonen. Sedan han utandats, upplyftade öfverstepresten hans arm, för att visa, att han hade upphört att lefva, och förkunnade, att Dairis själ hade vandrat till gudarne; men att han snart skulle återkomma. Den djupaste tystnad inträdde. Efter tio minuter kastade öfverstepresten en stor hvit slöja öfver Dairis kropp; men straxt derefter drog han slöjan tillbaka och man såg nu i stället för det knappt kallnade liket, en den förra liknande varelse, full af lif och helsa. Han reste upp sig, steg ned från sängen och beträdde upphöjningen till ett altar, hvarifrån han välsignade folket, som utbröt i höga jubel- och glädjerop. Skickligt hade presterna ombytt Dairis kropp mot hans sons och arvinges person. Denna manöver, som alltid upprepas, är så mycket lättare att utföra, som paradsängen står på en med täcken öfverhöjd upphöjning och folkets tro är orubblig. Den aflidne Dairis kropp fördes under natten af det andliga rådets ledamöter till Yeies tempel, der den af dem förbrändes. Under denna akt äro templets dörrar stängda. Hvar och en som skulle våga att här intränga, blefve som tempelskändare lefvande bränd. Den 7:de Juli lemnade den nye Dairi, omgifven af alla presterna, sitt palats och genomtågade, väl inhöljd, på en vagn, dragen af 100 ljusgrå hästar, hela staden. Alla kastade sig på ansigtet och tillbådö honom som gud. Alla arbe-

ten voro inställda, alla fångar blefvo frifigfna och alla brottmålsprocesser nedlades.

Feruk Khans audiens vid franska hofvet.

Den 24 Jannari hade persiska gesandten Feruk Khan högtidlig audiens hos kejsar Napoleon. På Persernas tal svarade kejsaren att det glädde honom, att se den gamla förbindelsen emellan Frankrike och Persien återställd. Under orientaliska kriget hade Persiens neutralitet icke varit utan gagn. Det smärtade honom, att Persien nu förde krig med en af hans trognaste allierade; han hoppades dock att Feruk Khans sändning skulle påskynda återupprättandet af en varaktig fred.

Meuchens kyrka.

En nyligen ankommen tysk tidning innehåller efterföljande, hvilket i flera afseenden torde intressera svenske läsare.

”Om den lilla byn *Meuchens* (i regeringsområdet Merseburg) kyrka göres följande medellanden: detta är den kyrka, i hvilken de jordiska kvarlevorna af hertekonungen *Gustaf Adolf* af Sverige efter hans död på ärans fält först funno ett hviolorum. Byn ligger helt nära slagfältet vid *Lützen*. Kyrkan är förfallen; den motses dock med största sannolikhet, i anseende till sitt monumentala värde, en restaura-

kunde hjälpa och rädda. Då Maria såg de olycklige, bortkastade hon sin börda, tog den sjuke mannen på sina skuldror och skyndade med honom till dömplatsen, dit elden ännu icke banat sig väg.

Andra natten inbröt, sedan mordbrännarne kastat brandfacklorna i husen, och staden brann än. Då rullade åskan öfver det allägna Haardtberget, och ett svårt oväder drog i mörka skyar upp öfver Speyer. En tjotande storm flög före detsamma, rusade in i de brinnande husen, uppblåste den slumrande glöden till klar flamma, piskade de fladdrande lågorna tills de uppstego som höga pelare och utgöt ett gnistrande eldregn öfver hela staden. Åskan brakade, blixtrar hväste, vinden tjöt, regnet nedstörtade i strömmar; men den prasslande glöden uppsög det så fort det föll, och flammorna slogo himmels-högt tillsammans i ett allmänt eldhaf. Det heliga romerska rikets urgamla fria stad Speyer förtärdes af Ludvig den Fjortondes, som lät kalla sig den Store, brandfackla.

Nu var det midnatt. Det glödande eldregnet fortfor och vexte med den framskridande lågan. Ovädret var öfver; men ännu rasade stormen. Då flög en glödande eldbrand, som bortfördes af vinden, ned på dömens tak,

antände det och flammen slog upp. Men den dolde räddaren närmade sig med några modiga ynglingar, som under den allmänna förstöringen hade smygt sig in i gudshuset, för att hålla vakt. Hastigt som tanken skyndade de till brandstället med vattenspanner, baljor och hvad annat de af försigtighet hade medbragt, och voro så lycklige att släcka elden. Derefter stego de åter ned i långskeppet och gömde sig bakom de flyktade invånarnes bohag, hvilka, på borgmästarens tillstyrkan, hade fört sin flykt hitskickat allt, hvad de icke kunde föra med sig. Men för de tappre ynglingarne, i hvilka spets Rhenskepparen Henrik stod, var vistandet der mycket farligt; ty hade man upptäckt dem, hade de hemfallit åt döden, alldenstund de vågat att trotsa den stränga befallning, som ålade invånarne att lemna staden.

Men de raska ynglingarna hade icke länge legat i sitt smyghål, innan på hufvudornets kupol åter visade sig en flamma; men äfven dit dref dem deras ifver, och ånyo voro de så lycklige att hämma det härjande elementet.

Denna andra djerfva handling måste blifvit sedd utifrån; ty sedan husen voro nedbrända och blott den från grus-

högarna uppstigande röken vittnade om en här förut befattlig stad, så riglade mordbrännarne med Erdman i spetsen, sina ögon på dömen, den de ej vågade antända. Men då de äfven sågo denna brinna, hänrycktes de öfver detta skådespel, och deras anförare fröjdades öfver, att han såg sin hämnd tillfredsställd, utan att hafva blifvit försatt i nödvändighet att handla mot den erhållna befallningen. Men då han såg elden släckas, skyndade han med sina kamrater in i domkyrkan, för att ta reda på de djerfve, som i trots af förbudet, hade vågat att stanna i staden.

Då bofven steg in i gudshuset, hade Henrik med sina tappre redan gömt sig bakom bohaget, som här var uppstapplat till en betydlig höjd. Djup stillhet rådde i templets inre, som tycktes sörja öfver den stora olycka, som drabbat dess trogne. Erdman kunde blott med nöda bana sig väg, så uppfylldt var rummet. Dock måste han snart öfvergifva sitt förhafvande, att här ta reda på de dolde. Han stannade midt i skeppet och öfverlade, hvad han borde göra. Ur hans ögon sprutade en vild eld, ett djefvulskt leende förvred hans mun och med de orden: — Ja, så skall det vara! — ilade han ut och återkom

(Fortsättning pag. 62.)

Persiska gesandten Feruk

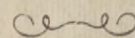
as audiens vid franska hofvet.

tion i ordets egentligaste mening. Den stupade konungens lik — så lyder sägnen — blef i natten efter slaget, d. v. s. natten från den 6 och till den 7 November 1632, först fördt till Gudshuset i byn Meuchen och nedsattes framför altaret derstädes. Det beledsagades af ryttare, bland hvilka flere officerare redo omkring altaret, framför hvilket liket var ställt. Den fallne konungens kropp kunde icke i anseende till den genom den svåra blessyren förorsakade förstörelsen, vidare fortskaffas, det var nödvändigt att öppna liket. Detta skedde sedan ljus blifvit i kyrkan upptända. Före obduktionen höll skolmästaren gudstjenst och en af krigsmännen höll liktalet. Derefter blef liket öppnadt och inelfvorna, delvis åtminstone, begrafna i kyrkan. Efter liköppningen fördes liket till ett enskilt hus, der det af svenskar balsamerades och sveptes. Skolmästaren, som derjemte var snickare, hade förfärdigat en likkista så fort som omständigheterna det medgafvo. Det kungliga liket forslades derefter på vagn till Weissenfels. Vid den plats, der inelfvorna begravas, är svenska vapnet måladt på kyrkans vägg; det lyser ännu genom kalken, hvarmed man år 1777 nyrappade kyrkan. Den sten, som ligger på golfvet nedanför nämnda vapen, upptogs år 1832 och derunder påträffades en multnande trädurna af ek, i hvilken befunno sig jordartade ämnen. Urnan står i en 2 fot djup och 1 fot bred, cylinderformig urhålkning, som är murad och ännu tillslutes med en be-

täckning af bräder. Mindre uppmärksamhet förtjena de öfriga minnesmärken, hvilka anträffas i kyrkan. På sidoväggen till venster om altarplassen hänga ännu fem spännsporrar, ett krokigt och ett rakt svärd, samt en jernhandske af fjäll-betäckta länkar; allt saker, som enligt dervarande invånarens påstående, skola förskrifva sig från den tiden. På högra sidan af altaret slutligen uppställdes den 6 November 1832 en hvit sidenfana, försedd med svenska vapnet. I Sverige sätter man oinskränkt förtroende till sägnen om tilldragelserna vid Meuchen. Redan ofta och ända in på senaste tider hafva ansedde män från Sverige infunnit sig i den lilla byn, för att besöka kyrkan och göra sig underrättade om de närmare omständigheterna vid dödstillfället. Äfven den svenske historieskrifvaren Geijers berättelse håller sig i afseende på ifrågasvarande tilldragelser, så troget vid sägnen, att knappt ett enda befogadt tvifvel på dennas riktighet blir öfrigt. Hvad kyrkan sjelf beträffar, så är den en ingalunda ointressant byggnad. Man kan på den urskilja tvenne byggnadsperioder. Det mot vester belägna skeppet bär — liksom det emellan detsamma och det östliga koret uppförda tornet — de för den romaniska byggnadsstilen utmärkande kännetecknen och tillhöra 1100-talet. Koret är uppfördt i den forn-tyska stilen och bär det denna byggnadsart motsvarande årtalet 1501." — Det tillägges, att kyrkan sedan längre tid tillbaka redan tarvar några ound-

gängliga reparationer och deribland vederbörligen en ny orgel. Då församlingen saknar medel härtill, vände den sig till konungen af Sverige om ett byggnadsunderstöd, och det tyckes, såsom vore från svensk sida verkligen ett bidrag att förvänta. Kostnaderna för reparationen anslås till 4,700 thaler. Äfven preussiska regeringen har för afsigt att bidraga så mycket till summans anskaffande, som statsmedlen det medgifva, och de ifrågasvarande planerna torde derföre inom icke så lång tid ernå sitt förverkligande.

Medelhafstelegrafinien

mellan sydligaste udden af ön Sardinien och Afrikanska kusten misslyckades, såsom bekant är, år 1855. Orsakerna dertill voro dels det oförutsedt stora hafsdjupet (öfver 5,500 sv. fot), dels ogynsam väderlek, felaktiga anordningar och missöden med de till utläggningen begagnade aparaterna. Man hade först ämnat gå direkte på Afrikanska kusten; men då detta till följe af inträffade olyckshändelser visade sig omöjligt, beslöt man söka uppnå ön Galita, för att nästa år fullborda ledningen. Men äfven denna plan misslyckades; och hela den utlagda delen af kabeln måste gifvas till spillo.

Då man förra året i Augusti månad företog arbetet på nytt, aflopp det ingalunda bättre. Man skulle nu gå direkte på ön Galita, men stötte denna gång på

snart med brinnande beckkransar, dem han kastade in mellan träbråten, som snart angreps af den förtärande flamman och lågade sprakande upp. Kyrkans inre fylldes med en qväfvande rök, och de dolde räddarne måste lemna sina smyghål, såvida de icke ville ömkligt omkomma.

Henrik störtade fram, såg Erdman störta ut ur kyrkan och tillropade honom: — Eländige mordbrännare! Guds förbannelse öfver ditt bofaktiga hufvud!

Erdman, som hörde dessa ord midt ur flammorna, darrade ett ögonblick; ty det var honom, som om han hörde den evige vedergällarens stämma. Dock tog han snart åter mod till sig och ropade till sina stallbröder:

— Bevaken dörrarna och gripen de slinglar, som vågat att här dölja sig. Stöt ned dem, om de göra ringaste motstånd!

Dock blefvo hvarken Henrik eller någon af hans kamrater synlig, och bofven trodde fullt och fast, att de omkommit i lågorna.

Emellertid hade det härjande elementet allijemt funnit ny näring. Från hettan af den allt högre och högre uppflyddande lågan sprängdes fensterrutorna, genom hvilka

vinden inträngde och lifvade branden, som ännu starkare grep omkring sig. De fladdrande gnistorerna och eldbränderna slungades hit och dit och nådde äfven taket och tornen. Nu var kejsardömens öde afgjord. Elden klättrade uppåt de ofantliga sparrarna och rasade med en sådan våldsamt, att blyplåtarna, som betäckte taket, smälte och det glödgade blyet rann ned.

Hela dömen var nu blott ett eldklot. Derinne susade vinden och jagade flamman omkring genom pelare, hvalf och sidorum, och derute gifvo kupoler och tak efter och föllo tillsammans. Klockstolarna voro genombrända, de veko ut ur sina fogningar, kunde ej mera göra motstånd, utan störtade med klockorna brakande och dånande ned. Men de till en del smälta klockorna flöto nedunder tillsammans med blyet, som rann ned från taket som ett störtregn, och strömmade som bäckar genom gatorna.

Så var då fransmännens förstöringsraseri tillfredsställt, den gamla staden Speyer förgången och kejsardömen fallen för en infödd Speyres bofaktiga händer. Öde och människotoma voro de grusade gatorna; ingen lefvande själ fann man mellan stenhögarna; blott här och der

irrade en återvändande Speyrare omkring, för att gräta på ruinerna af det hus, der han blifvit född, och ofta återfann han ej mera den plats, der det ståt. Invånarne irrade omkring i bittert armod och de, som det hade lyckats att flykta till högra Rhenstranden, ansågo sig ännu lyckliga genom att få vara hos tyska bröder, som icke sparade något, för att så mycket som möjligt göra de olyckliges belägenhet draglig.

9.

Återvändandet hem.

Ändtligen efter åtta år, i Oktober 1697, slöts freden i Ryswick mellan kejsaren och Frankrike; dock låg Speyer med sin döm tio år tyst och hemskt i ruiner, liknande en ort, på hvilken Guds förbannelse hvilat, eller hvarest nattens andar drifvit sitt hemlighetsfulla spel.

Det var nu tillåtet de förvista att återvända; men de återfunno intet af det fordnä välståndet; icke mera något hus, under hvars tak de kunde nedlägga sitt trötta hufvud, ingen vän, som bjöd dem välkommen. Grushö-

ett djup, som utgjorde nära 7,000 fot. Till följe häraf blef kabeln för kort. Sedan arbetet, fördröjt af flera missöden, fortgått flera dagar, kom man nära till kusten af Galita, kabeln var nu slut. Man riqvirerade pr telegraf genom den nedlagda delen af kabeln samt vidare den vanliga telegrafvägen till London en ny kabel, för att skarfva den otillräckliga. Under det att man väntade på denna senare, inträffade den 19 Augusti en häftig storm, under hvilken kabeln på 500 famnars afstånd från land afskars mot en hvass klippa. Man ansåg det ej löna mödan att försöka uppfiska densamma. Förlusten denna gång uppskattas till 1 $\frac{3}{4}$ million francs, (875,000 Rdr Bko). Den franske ingenjören, Herr Brett, som ledde företaget, har till franska regeringen om förhållandet ingifvit en utförlig berättelse, som dock ej blifvit publicerad.

Humoristiskt.

Den franske theaterdiktaren M. var mycket tankspridd. En dag då det regnade mycket starkt, stod han vid ett gathörn i Paris, med paraplyet öfrer sig, och läste affischerna. En dam af hans bekanta, som ville skämta med honom och sätta hans tankspriddhet på prof, sade i förbigående till honom: "Nu, herr M., hvarför har ni ert paraply uppslaget, ni ser väl, att det icke regnar?" — "Ödmjukaste tjennare," svarade han, "jag är mycket för-

bunden för er uppmärksamhet, jag har verkligen glömt att slå ihop mitt paraply." Med dessa ord tog han paraplyet under armen, änskönt det regnade lika häftigt, och kom hem helt och hållet genomvåt. Hans hustru förvånades ej litet öfver att se honom stiga in genomvåt af regnet, och utbröt: "Men min Gud, det droppar ju af dig som ur en taktärna!" — "Det var besynnerligt," svarade han, "en dam, som jag icke känner, sade dock att det icke regnade!"

Ryska Skepp i Toulon.

Fregatten *Polkan* och briggen *Philotee*, hörande till Kejsrerliga Ryska flottan, kastade ankar på Toulons redd d. 5 januari och vexlade vanlig höflighets salut med de franska fartygen.

Dessa skepps befälhafvare, åtföljda af sin stab, blefvo genom ryske cousuln presenterade för vice Amiral Dubourdiece, som emottog dem på det artigaste.

De ryska fartygen fortsatte genast derefter sin kurs till Italien.

Hertigen af Malakoffs vapen.

Vi meddela här en tekning af Marskalk Pelissiers vapen, Hertigen af Malakoff. Hjertskölden, hvilande på tvenne marschalkstafvar, med Hedersligionens stora band och crachan, uppbäres på ena sidan af en zouav af 2:dra regimentet, hvaröfver Marschalken fört befälet, på den an-

dra sidan af en Högländare, för att på detta sätt visa en granlaga hyllning åt tapperheten hos båda nationernas troppar. Nedanför vapenskölden hänga Marschalkens talrika ordnar och främst Bathordens storkors och Savoyens militärorden, St. Ludvigskorset.

Det hela hvilat på en stor röd sammetsmantel, fodrad med hermelin och har en lika sann som uttrycksfull devis: *Virtutis Fortuna Comes* (Lyckan är tapperhetens följeslagarinna) och som motsvarar det bekanta: *audaces fortuna juvat* (lyckan står den djerfvom bi.)

Ordalydelsen i den nya hertigens diplom har ännu ej blifvit bekantgjord; men vi vilja försöka att redogöra för de heraldiska tecknen i hans vapensköld, som har synts oss i minnet återkalla hertigens krigerska lif i Grekland, i Afrika, i Orienten och kröntes med Sebastopols intagande.

Vapenskölden är delad i fyra fält: i det första, azurblått, ett upprättstående svärd. I det andra, i guld, en palm ifrån Sinope. I det tredje, i guld, ett krönt beväpnadt lejon. I det fjerde azurblå fältet synes ett grekiskt kors af silfver. Öfver det hela i silfverfält: en murkrona, (*) bärande inskriften: Sevastopol samt Englands, Frankrikes och Sardinien's flaggor.

*) Murkronan var ett hederstecken hos Romarne för den som först besteg muren vid en belägring.

gar uppfyllde de fordom så vackra gatorna, och här och der betecknade små kvarlefvor de ställen, der förut stått en kyrka eller ett fast torn.

Blott Altpörtel, tvenne kloster och ett litet hus, hvilket senare tycktes hafva blifvit glömdt af det förödande elementet, undgingo den allmänna förstörelsen.

Det var en herrlig vårmorgon, då en med lifsmedel och husgerådssaker tungt lastad vagn mödosamt rörde sig genom de med grus öfverfyllda gatorna. En gammal gumma gick bredvid vagnen, för att visa formannen vägen. Hon skred fram mot det lilla huset, som tycktes vänta de ankommande och bjuda dem välkommen.

Framför dörren allastades alltsammans och bragtes in uti byggnaden, hvarest formannen aflägsnade sig och lemnade husets egariinna ensam.

Denna sysstlade som en ung flicka. Hon ordnade sina medbragta förråder i kök och skafferi, och fann allt i så godt skick, att det förekom henne, som om hon blott hade varit bortrest på en kort tid och att hon vid sin kemkomst måste, som en förnuftig husmoder, åter fylla de tömda lädorna och kistorna. Hon gjorde det oförtrutet, ja med så glad min, att man ej visste, hvil-

ket man mest borde beundra, hennes vid så hög ålder sällsynta driftighet eller hennes glada lynne. Sedan hon slutligen bragt lifsmedlen på sin plats och husligt inrättat sig, betraktade hon allt med välbehag och undersökte än en gång, om det icke fattades något, för att med ringa anspråk kunna lifva sorgfritt och till och med kunna fagna en tillfälligtvis inträdande gäst, och då hon fann allt väl ordnad och i godt skick, satte hon sig uttröttad ned och hade följande samtal med sig sjelf:

— Det är dock som jag alltid sagt: Den som förtröstar på Gud, har icke byggt på sand! och bringar man fisken på det torra, så längtar han alltid efter vattnet!

. . . Tio runda år är det nu sedan vi sågo vårt älskade Speyer! Men gömdt är icke glömdt. Nu kommer allt tillbaka, som kan röra hand och fot. De finna visserligen intet annat än stora grushögar; men det är ändå den plats, på hvilken vi befunno oss så väl . . . Du min Herre och Gud! Allt nedbrändt, med undantag af Altpörtel, två kloster och mitt kära lilla hus! Men min salig Balthasar sade alltid: "Ursula, vårt hus är eldfast." Han hade rätt, den gode gubben. Nå, jag tackar Gud! Jag kan dock bjuda många husvill tak öfver hufvudet och

en bit bröd; ty nu skola de återkomma till hemmet liksom svalorna om våren, för att söka sina gamla nästen. Jag har räddat min ringa egendom, ty det står skrifvit: Girighet gör hjertat hårdt; men ett godt samvete ger en mjuk hufvudkudde! . . . Nu skall jag göra upp en duk-tig brasa och laga min frukost. Ack, huru väl det skall smaka, att åter få stå vid egen härd!

Med dessa ord begaf hon sig från rummet ut i köket, som var skiljdt från det förra genom en smal men temligen lång gång.

Knappt hade hon aflägsnat sig, innan tvenne trötta vandrare stego in.

Den ene var en mycket älderstigen man. På hans ansigte låg det djupaste bekymmer utprägladt; hans hår var hvitt som snö, hans hållning lutande och hans gång understöddes af en käpp, som han höll i den darrande handen. Hans dräkt var renlig, men i ett tillstånd, som vittnade om den mest tryckande torflighet.

(Forts.)

Hertigen af Malakoffs vapen.

Ryska fregatten "Polkans" ankomst till Toulon den 15 Januari 1857.

Härmed följer Romanbihanget: "Genom Strid till Frid," pag. 233—240.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 29 Februari.

C. PETERSENS OFFICIN 1857.